

1.

TEMPS FUTUR

JOSEP:

Hola

Hola

Bona nit

Benvinguts

Hola

Amigues i amics

Companyes i companys

Aquesta és la història d'una persona, d'algú que volia deixar de patir

Aquesta és la història d'algú que va morir i que va tornar

O la d'algú que va viure i que va morir

Qui sap amb quin ordre?

Però la història d'una persona sempre és la història de moltes persones

Tots sols, no som res

«La unió fa la força» dirà algú
Però aquesta força
És tan poderosa en un sol cor, com en el de milers
Un sol home
Una sola dona
Poden amb una multitud
Aquesta és la història del món
I del que sabem d'aquest món
Aquesta és la meva història
I la de vostè
Quan l'expliqui
Se n'adonarà que dic coses
Que algú ja va dir
Potser vostè mateix
Les meves alegries i les meves penes
Seran les seves alegries i les seves penes
Perquè aquí
Tots patim i tots ens alegrem de les mateixes coses
Aquesta nit, aquí, tots escoltarem la mateixa història
Per això anirem endavant i endarrere
Ràpid i a poc a poc
Fort
Fluix
Com els records
Aquesta és la nostra pròpia història
De com ens barallem i de com ens estimem

De com lluitem

«Per quin motiu»

«Per quin motiu lluitem tots» us preguntareu

«Per amor, per poder, per diners»

No

Tots lluitem, de manera més o menys encertada per dues coses

Per ser feliços

O bé perquè els altres siguin tan infeliços com nosaltres

I els nostres crits, cops i gemecs

Tenen com a únic objectiu allunyar-nos del dolor i acostar-nos a la felicitat

O compartir el dolor per tal que no oblidem que la felicitat existeix

La felicitat

Aquell país tan llunyà

Més enllà del continent de les utopies

Enllà, molt més enllà, hi descansa la terra de la felicitat

Dirà algú

I jo riuré

I ploraré

Tots volem el mateix

Però alguns, com jo

Veiem clarament els dos bàndols

Hi ha dos bàndols

El dels que caminem cap a la felicitat
I el dels que s'asseuen en el dolor
Per tant, que repiquin les campanes!
Perquè això és una guerra
El dolor i el sofriment del món
Contra la felicitat i l'amor
Això és una guerra i en aquesta guerra se'ns en va la
vida
El dolor és un gran món
Que carreguem a l'esquena dels febles
I cau un món i se'n construeix un altre
Més gran
Més pesat
Més fort
Més invisible
Més etern
I l'única manera d'acabar amb aquest món
És fer desaparèixer els seus obrers
I alguns de nosaltres, com jo
Estem disposats a renunciar al país de la felicitat
Per fer rebentar aquests obrers
Siguin on siguin

Surt. Torna a entrar.

Ah. Me n'oblidava. Començarem pel passat. Això va
passar farà uns deu anys.

2.

TEMPS PASSAT

ANTONI i ANNA.

ANNA: Si hagués de començar dient alguna cosa, si hagués d'acabar dient alguna cosa, començaria i acabaria dient el mateix. Diria que ho faig per necessitat. La necessitat, la gran còmplice de les nostres accions. Tots ens justifiquem de la mateixa manera. Fins i tot quan actuem de manera contradictòria, la mare dels ous sempre és la necessitat. I la meva necessitat és com un dolor que sento aquí, al pit. Una ferida real, a la musculatura del cor. I em venen idees, saps? Idees boges, però totes les idees són boges, com a mínim al principi, que no són ni bones ni dolentes, només són boges. Són les accions les que acaben convertint una idea en bona o dolenta. És la potencialitat de la idea el que desitgem o el que ens espanta. Però quan la idea ve de la necessitat, com en el meu cas, el seu motor és la desesperació i el seu únic objectiu, la concreció. Mala consellera la necessitat. Perquè la idea de voler

existir se'ns infla dins del cos, i se'ns menja, i ens canvia, i ens guanya completament. I aleshores ja no som nosaltres els qui tenim una idea, sinó que és la idea la que ens té a nosaltres. Ja no vivim una vida, sinó que és la idea la que ens viu. La sents la meva desesperació? El sents el meu dolor? Ho sents com i des d'on et parlo? De fet, és que no soc jo, és la idea la que et parla i un cop l'has escoltada ja és massa tard, és dins del teu cos i se t'inflarà com un nadó. Felicitats. Ja estàs embarassat de la meva idea.

Silenci.

ANTONI: Parles com una poeta.

ANNA: Soc jove, crec en la poesia.

ANTONI: Sí, i per sort amb el temps et passarà.

Silenci.

ANTONI: I doncs?

ANNA: Això, no sé què més puc dir.

ANTONI: Et sembla que n'hi ha prou?

ANNA: Sí... no ho sé.

ANTONI: Aquest era tot el teu pla?

ANNA: No era un pla.

ANTONI: No, ja es nota que no era un pla.

ANNA: A veure avi, jo...

ANTONI: No em diguis «avi».

ANNA: Soc la teva neta.

ANTONI: Tu pots ser el que vulguis, però jo no soc el teu avi.

ANNA: Ets el pare de la meva mare.

ANTONI: Accidents.

ANNA: I com t'he de dir?

ANTONI: Antoni.

Silenci.

ANNA: Aleshores?

ANTONI: Què?

ANNA: Vindràs?

ANTONI: No veig cap motiu per fer-ho.

ANNA: T'ho estic demanant jo.

ANTONI: Encara no veig cap motiu per fer-ho.

ANNA: Ho necessito, i crec que la meva mare també ho necessita.

ANTONI: Mira, m'importa molt poc el que necessitis, i el que necessiti la teva mare encara menys.

ANNA: Però...

ANTONI: A veure, nena, jo no sé què t'ha dit la teva mare, quines mentides o quina merda et va explicar. Tampoc no m'importa. Jo vaig haver d'aguantar moltes coses, saps? Què collons sabràs tu! Vaig haver de suportar molta porqueria, moltes mentides, moltes injustícies, molts dits assenyalant-me; vaig haver de canviar de casa moltes vegades, vaig haver d'aguantar moltes coses, moltíssimes coses. I al final, no sé ni com ni quan, em van deixar en pau. I tot plegat, tota aquesta merda de la qual tu no tens ni puta idea, va passar perquè la teva mare ho va voler. Va ser la teva mare la que va voler que jo no fos el seu pare, i va ser la teva mare la que va voler que jo no fos el teu avi. O sigui que...

ANNA: Avi...

ANTONI: Antoni!

ANNA: Antoni.

ANTONI: Què?

ANNA: Necessito que vinguis.

ANTONI: I jo no necessito anar-hi.

ANNA: Estic provant de reunir tota la família.

ANTONI: Però què dius? Això no va d'una reunió familiar. No ho plantegis com si fos una simple reunió familiar. No siguis ingènua, jo no en soc, d'ingenu. Quina edat tens?

ANNA: Vint.

ANTONI: Vint anys! Has trigat una mica a recordar-te de la família.

ANNA: Avi.

ANTONI: Antoni!

ANNA: Si us plau!

ANTONI: Ja em pots suplicar, resar o immolar-te que la resposta continuarà sent la mateixa.

ANNA: Em fas mal.

ANTONI: Et fas mal tu tota sola.

ANNA: És dolorós.

ANTONI: Millor, el dolor ensenya, el dolor és bo.

Silenci.

ANNA: No pot ser que siguis tan dolent, estic segura que tu no ets així. Et fiques dins la pell d'un personatge dolent que no et queda gens bé, estàs actuant.

ANTONI: Actuant? A tu et sembla que estic actuant? Que soc un actor? Que faig un personatge? No nena, algú t'ho devia explicar tot molt malament a tu. Mira, quan jo et dic que sé coses, no és perquè me les hagin explicat, no és perquè les hagi llegit en un llibre o perquè m'hagi après un paper. No, no. És perquè les he viscut. I quan et parlo amb menyspreu, aquest menyspreu, aquest menyspreu és de veritat. Jo mateix l'he meditat, pensat

i construït. A mi no em cal imaginar-me coses, com ho faria un actor. No em cal evocar un moment dolorós o un sentiment de ràbia com aquest. Els actors s'imaginen a gent com jo. S'inspiren en mi quan els toca fer de dolents. Jo soc aquest home, jo he viscut aquesta vida i tot el que em surt de dins és genuí, és autèntic. Jo soc això i soc com soc, no semblo el que soc, no necessito semblar res perquè ja en tinc prou amb ser-ho. Si no t'agrada el que veus, mira cap a una altra banda.

ANNA: Jo...

ANTONI: Ets tu la que actua! Ets tu l'actriu que fa veure emocions sense coneixe-les. Tu no saps res, per això t'ho has d'inventar tot, imaginar-t'ho, i tu nena tens una imaginació molt potent. Et penses que les coses se solucionaran amb idees, i hauries d'entendre i ficar-te bé dins d'aquest caparró, que la força de les teves idees se'n va a la merda quan s'enfronta amb la veritat, demolidora i implacable, de qualsevol paraula que vingui de la meva experiència. Tu actues com si sabessis coses, però tu no saps res, tu no has viscut res, tu no has entès res. Vas caure al mig d'un conte que algú et va explicar i no entens de què va la història. I entre que te la van explicar malament i que no entens res, fas braçades com un naufrag que s'ofega provant de lligar caps, però fes-me cas, ja et pots donar per vençuda abans de començar. T'has cregut el conte que et van explicar i ara et penses que la vida és com un conte i vols arribar fins al final feliç. Vols ser l'heroïna de la història, però la vida

no és un conte, no hi ha finals feliços, i tu no ets cap heroïna. Amb prou feines ets una actriu normaleta fent un paper secundari en una obra de merda, avorrida i sense direcció, que la gent haurà oblidat d'aquí un parell de dies. Perquè la gent no t'escolta, nena! La gent fa la seva vida mentre tu els parles; pensen en les coses que realment els importen. I tu et quedaràs aquí, eh? Creient-te que la vida és una història explicada en primera persona, quan de fet ni tan sols pots ser la protagonista de la teva pròpia vida. D'altres viuran la teva vida i tu et quedaràs sola assajant el teu paper. Vens a demanar-me ajuda? T'ajudo. Fot el camp d'aquí, oblida't de mi, oblida tot el que et van dir que era com era, esborra el passat, crema'l, treu-lo, escup-lo, avorta'l perquè no és la idea el que t'està creixent a dins, és una mentida i si no la treus, rebentaràs.

JOSEP: I ara sí, anem cap al present.